

Nr 11

Utlåtande i anledning av väckta motioner om utredning angående ändring av villkoren för vinnande av mätningssmannakompetens.

Tredje lagutskottet har behandlat två i riksdagen väckta, till lagutskott hänvisade motioner, nr 144 i första kammaren av herr *Arrhén* samt nr 197 i andra kammaren av herr *Bengtsson* i Göteborg.

I motionerna, som är likalydande, hemställles, »att riksdagen måtte besluta att i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställa om en utredning om ändring av villkoren för vinnande av mätningssmannakompetens».

Beträffande motiveringen får utskottet hänvisa till motionerna.

Över motionerna har utskottet i den ordning § 46 riksdagsordningen föreskriver inhämtat yttrande från lantmäteristyrelsen och 1956 års lantmäterikommitté.

På begäran av utskottet har yttrande därjämte avgivits av Svenska stadsförbundet, Svenska landskommunernas förbund och Svenska teknologföreningen. Yttrande har även inkommit från Sveriges lantmätareförening.

Gällande rätt

För fastighetsregistrering samt jorddelning och annan fastighetsbildning gäller sedan gammalt skilda regler på landet och i stad. Huvudbestämmelserna för landet återfinnes i lagen den 18 juni 1926 om delning av jord å landet, medan motsvarande bestämmelser för stad inrymmes i lagen den 12 maj 1917 om fastighetsbildning i stad. 1917 års lag gäller emellertid icke endast i städerna utan även på vissa orter på landet. Sålunda gäller exempelvis 1917 års lag i köpingar och municipalsamhällen, varest fastigheterna redovisas i fastighetsregister, medan 1926 års lag gäller — förutom på den egentliga landsbygden — i sådana samhällen där fastighetsredovisningen sker i jordregister. Vid förrättningar enligt jorddelningslagen, av lagen benämnda lantmäteriförrättningar, är förrättningsmannen i regel distriktslantmätare tillhörande det statliga lantmäteriets distriktsorganisation. Distriktslantmätaren är även i princip förrättningsman i stad vid laga skifte och ägoutbyte, men eljest benämnes förrättningsmannen i stad — liksom även i ort på landet, där 1917 års lag gäller — av lagen mätningssman. Mätningssmannen är anställd, i stad, av denna och i annan kommun, där 1917

års lag gäller, av kommunen. Vad i fortsättningen säges om stad gäller även ort på landet, där 1917 års lag gäller. Oaktat mätningssmannen är anställd i stadens tjänst och avlönas av staden, är han dock underkastad lantmäteristyrelsens överinseende (lantmäteriiinstruktionen den 30 juni 1948, § 1).

Förutom att vara förrättningsman enligt 1917 års lag i de fall ovan nämnts åligger det i regel mätningssmannen att vara fastighetsregisterförare (1917 års lag 7 kap. 4 §). För ort på landet, där fastighetsregister föres, är dock i princip överlantmätaren fastighetsregisterförare. Mätningssmannen är i vissa fall behörig att verkställa laga skiften, ägoutbyten, ensittarförrättningar, förrättningar enligt lagen den 18 april 1952 om sammanföring av samfällid vägmark med angränsande fastighet m. m. samt avstyckningar enligt jorddelningslagen. Behörighet att upprätta grundkarta för stadsplan och karta till grund för tomtindelning är liksom behörighet att upprätta kartor och beskrivningar för åtskilliga andra ändamål samt att utfärda vissa intyg ävenledes knuten till mätningssmannakompetensen.

Skillnaden i kompetenskrav mellan lantmätare och mätningssman är den att, medan lantmätare ovillkorligen måste ha avlagt lantmäterieexamen eller civilingenjörsexamen inom avdelningen för lantmäteri vid tekniska högskolan i Stockholm (lantmäteriiinstruktionen den 30 juni 1948, § 97, enligt dess lydelse den 16 januari 1953, nr 5), föreskrives beträffande mätningssman, att han skall ha avlagt antingen lantmäterieexamen eller civilingenjörsexamen vid teknisk högskolas avdelning för väg- och vattenbyggnad eller avlagt avgångsexamen från fackavdelningen för väg- och vattenbyggnad vid Chalmers tekniska institut i Göteborg (1917 års lag 2 kap. 2 §). Kompetensfordringarna i övrigt å lantmätare regleras i lantmäteriiinstruktionen (§ 93 ff.). 1917 års lag föreskriver såsom ytterligare kompetenskrav beträffande mätningssman, vilken icke avlagt lantmäterieexamen, att han under minst två år under sakkunnig ledning skall ha utövat väl vitsordad praktisk verksamhet inom fastighetsbildningsväsendet (1917 års lag 2 kap. 2 § och chefens för justitiedepartementet cirkulär den 1 augusti 1919 till samtliga länsstyrelser och magistrater ang. behörighet att verkställa förrättningar enligt 1917 års lag). Kungl. Maj:t har emellertid tillerkänts rätt att meddela dispens från samtliga nu omförmälda kompetensfordringar, vilka uppställts för mätningssman i stad (1917 års lag 2 kap. 2 § sista stycket). Av Grefbergs kommentar till 1917 års lag (Lagen om fastighetsbildning i stad, andra upplagan, sid. 106) inhämtas därjämte: »Dispens meddelas jämväl med vissa begränsningar, såsom beträffande viss stad eller att avse endast tomtmätningar.»

Fastighetsregisterkommissionen har år 1924 uttalat (Kommissionens meddelande XIV sid. 24), att det enligt kommissionens mening icke kan anses stå i överensstämmelse med bestämmelserna i 1917 års lag att vid bedömandet av frågan, huruvida en person skall anses äga förutsättningar för att av Kungl. Maj:t erhålla mätningssmannakompetens, låta erfarenhet beträffande uppgörande av stadsplaneförslag, förslag till avloppsledningar och dylikt ersätta brist i skicklighet och erfarenhet på mätningssväsendets område och

att alltså enligt kommissionens mening mätningssmannakompetens icke lagligen kan och bör medgivnas i andra fall än där trygghet kan anses föreligga att vederbörande på tillfredsställande sätt självständigt kan fullgöra de uppgifter, som falla på en mätningssman.

Yttranden

Lantmäteristyrelsen anför: Den av motionärerna väckta frågan torde inrymmas i det utredningsuppdrag, som givits 1954 års fastighetsbildningskommitté. Enligt meddelade direktiv åligger det nämligen denna kommitté att göra en allmän översyn av reglerna om fastighetsbildning icke blott på landet utan även i stad. Spörsmålet torde även komma att uppmärksammas inom 1956 års lantmäterikommitté, som enligt sina direktiv har att pröva den med motionärernas förslag nära sammanhängande frågan om inom lantmäteriet möjligheter finnes att ytterligare överföra arbetsuppgifter från lantmätare till mätningstekniker och annan biträdespersonal. Enligt styrelsens uppfattning är det under rådande förhållanden icke lämpligt att på ifrågavarande område överväga en partiell reform. På grund härav föreslår lantmäteristyrelsen att motionerna överlämnas till 1954 års fastighetsbildningskommitté och 1956 års lantmäterikommitté att tagas under övervägande vid fullföljandet av meddelade utredningsuppdrag.

1956 års lantmäterikommitté anlägger i huvudsak samma synpunkter som lantmäteristyrelsen.

Svenska kommunaltekniska föreningen — en ideell förening av stadsingenjörer, stadsarkitekter och kommunalt anställda byggnadschefer — anför:

Det är inte första gången som denna fråga tagits upp till diskussion och bedömande. I ett flertal utrednings- och lagstiftningssammanhang har frågan om den s. k. mätningssmannakompetensen behandlats eller berörts, men veterligen har resultatet av tidigare överväganden alltid blivit, att man normalt bör kräva civilingenjörs- eller motsvarande utbildning för person, som skall tjänstgöra som mätningssman i stad. Orsaken till dessa ståndpunkts-taganden torde i stora drag framgå av det följande. — Handläggning av fastighetsbildningsförrättningar är ingalunda — vilket man möjligen av ordalagen i motionerna kan föränledas att tro — en enkel teknisk åtgärd, lika litet i stad som på landet. I stort sett fungerar ju en mätningssman vid en förrättning som en domare i första instans och har därvid att döma i ärenden, där olika sakägares intressen på olika sätt kolliderar. Mätningssmannen skall vidare vid förrättningen bevaka och iakttaga det allmännas intresse att fastighetsindelningen blir så lämplig som möjligt. Även om de rent mätningstekniska arbetena vid förrättningarna äro av betydande omfattning och till största delen rutinmässigt utföras av mätningstekniker, så är det en missuppfattning, att den ansvarige mätningssmannens befattning med förrättningarna skulle inskränka sig till att skriva under mätningsteknikerns papper. — En mätningssman i stad är emellertid icke enbart — såsom i motionerna med en stark förenkling angives — »en person, som har till uppgift att göra tomtmätningar, avstyckningar, sammanläggningar och liknan-

de mätningförrättningar», utan mätningssmannen har även att göra bedömanden av tekniska, ekonomiska och rättsliga faktorer i samband med planläggningen och genomförandet av stadsbyggnadsprojekt. En mätningssman måste därför helt behärska den lagstiftning enligt vars regler fastighetsbildningsförrättningar skall handläggas. Till väsentlig del gäller det här iakttagande och utredning av rättsliga förhållanden, vartill kunnsighet i tekniskt mätningförfarande icke i och för sig kan medföra kompetens. Byggnadslagstiftningen med därtill hörande författningar bör behärskas av mätningssmannen. Han bör i vart fall äga så mycken insikt i stadsbyggnad, att han icke blott förstår att på marken omsätta en stadsplaneförfattares intentioner utan också på ett så tidigt stadium som möjligt kan tillse, att erforderlig planläggning sker. Av mätningssmannen måste slutligen krävas, att han — även om han har mycket duktiga mätningstekniker till sitt förfogande — har sådana grundläggande kunskaper, att han kan följa med och nyttiggöra den senaste tidens tekniska utveckling inom mätningstekniken och fotogrammetrin. — För föreningen är det därför fullkomligt klart, att nu nämnda uppgifter är av den art och vikt, att högskoleutbildning är en nödvändig förutsättning för att de skall kunna lösas på ett ändamålsenligt och i rättsligt avseende fullt betryggande sätt. Det är alldeles givet, att det inom detta arbetsområde såväl som inom andra förekommer rena rutinfall, som äro relativt enkla. Det är emellertid ofta omöjligt att på förhand avgöra vilka förrättningar som är okomplicerade och som därför — utan risk för rättssäkerheten — skulle kunna överlåtas åt personer med lägre utbildning. Den mest rationella arbetsmetoden torde vara den nu tillämpade, nämligen att arbetsuppgifterna beträffande en viss förrättning fördelas mellan tjänstemän av differentierad utbildningsgrad. Föreningen vågar påstå, att man i allmänhet inom städerna drivit rationaliseringen i detta avseende så långt, som man med hänsyn till rättssäkerheten rimligen kan begära. Om kvalitén hos förrättningsmännen sänkes, måste kravet på överprövning skärpas, och man kommer då in på en utvecklingslinje, som leder mot ökad centralisering av de rättskraftiga besluten. Föreningen tror inte, att en sådan utveckling ligger vare sig i det allmännas eller den enskildes intresse. — Av motionerna kan man få den uppfattningen, att det huvudsakligen är civilingenjörer med väg- och vattenbyggnadsteknisk examen, som tjänstgöra som mätningssmän i stad. Så är emellertid ingalunda fallet. För närvarande torde tjänstgöra omkring 425 mätningssmän. Dessa fördela sig med ungefärliga tal sålunda:

- 250 statligt anställda lantmätare (civilingenjörer eller motsvarande),
- 50 kommunalt anställda lantmätare (civilingenjörer eller motsvarande),
- 50 kommunalt anställda civilingenjörer med väg- och vattenbyggnadsexamen, vilka syssla uteslutande med mätningssväsendet,
- 50 kommunalt anställda civilingenjörer med väg- och vattenbyggnadsexamen, vilka samtidigt äro byggnadschefer eller liknande, samt
- 25 kommunalt anställda mätningssmän, vilka dispensvägen erhållit kompetens.

Om lagstiftning i frågan skulle anses böra komma till stånd, bör den i vart fall icke ske utan nära samband med 1954 års fastighetsbildningskommitté.

Styrelsen för Svenska stadsförbundet anför:

Motionärerna synes ha utgått från att mätningssmännen i städerna som regel har väg- och vattenbyggnadsteknik utbildning, vilken utbildning anses mindre lämplig för mätningssverksamheten. Detta antagande överensstäm-

mer emellertid icke med de faktiska förhållandena. Huvuddelen av kommunernas mätningmän torde ha lantmätarexamen. Mätningmannaverksamheten är som regel ej heller av den enkla beskaffenhet som motionärerna förmäna. Verksamheten ställer stora krav på mätningmannens såväl tekniska som allmänt administrativa kunnighet. Någon anledning att på de av motionärerna anförda skälen ändra villkoren för vinnande av mätningmannakompetens synes enligt styrelsens mening därför icke föreligga.

Styrelsen för Svenska landskommunernas förbund anför:

Den fortgående urbaniseringen av vårt land har ökat behovet både av kommunaltekniker i allmänhet och av personal inom den speciella gren av tätortsservice, som mätningsväsendet utgör. Under överskådlig tid framöver kommer här brist på kompetent arbetskraft att göra sig gällande. Det finns därför all anledning att se till att tillgänglig dylik arbetskraft utnyttjas på ett rationellt sätt och att kvalificerad teknisk personal icke mer än nödigt belastas med rena rutingöromål. Motionerna synes främst avse att på ett begränsat område åstadkomma en sådan bättre hushållning med högkvalificerad teknisk personal. Sätillvida kan styrelsen ansluta sig till motionerna. Uppenbart är också att just på det av motionärerna berörda området en översyn av nu gällande för lång tid tillbaka uppställda kompetenskrav är påkallad. Såvitt styrelsen förstår utgör en dylik översyn ett naturligt led i den reformverksamhet, som pågår på fastighetsbildningens och lantmäteriets områden. Frågan torde f. ö. vara mera komplicerad än som kan utläsas ur motionerna, eftersom behärskaudet av moderna mätningmetoder fordrar ingående kunskaper i bl. a. tillämpad matematik. De specialkurser för utbildning av mätningstekniker, som motionärerna har i sikte, måste därför bli ganska krävande för eleverna utan att ge samma framtidsmöjligheter som fullständig lantmäterieexamen. Huruvida det av motionärerna föreslagna utbildningssystemet mera påtagligt skulle avvika från nu tillämpad praxis med dispensgivning åt specialelever vid de tekniska högskolornas lantmäterikurser låter sig inte avgöra. Att denna möjlighet till komplettering av mätningsteknikerutbildningen i så ringa grad utnyttjas torde icke bero enbart på en restriktiv dispensgivning. Det är troligt att också studiekostnaderna lägga hinder i vägen. För sin del vill styrelsen därför gärna förorda att motionerna överlämnas till 1956 års lantmäterikommitté för att av denna beaktas vid fullgörandet av sitt utredningsuppdrag. I många tätortssamhällen råder för närvarande en mycket kännbar brist på mätningmän. Med hänsyn till vikten för dessa samhällen, att hithörande frågor snabbt löses, synes vid motionernas överlämnande till lantmäterikommittén böra framhållas, att berörda spörsmål bör tillerkännas prioritet framför andra kommitténs åvilande utredningsuppdrag.

Svenska teknologföreningen avstyrker — efter hörande av föreningens avdelning för lantmäteri och Svenska väg- och vattenbyggares riksförbund — motionerna. Teknologföreningen anför: Föreskriven kompetens erfordras för att mätningssman med ansvar, skicklighet och omdöme skall kunna utöva sin verksamhet. Gällande ordning synes medgiva sådan arbetsfördelning, att från mätningssmannen kan avlastas sådana uppgifter, som icke fordra dennes särskilda kvalifikationer. Därest ändrade bestämmelser skulle finnas erforderliga, synes frågans utredande närmast böra falla under 1954 års fastighetsbildningskommittés arbetsområde.

Svenska väg- och vattenbyggares riksförbund tillägger för egen del här-

utöver: Till en mätningmans uppgifter hör att med uppmärksamhet följa utvecklingen inom staden av de förhållanden, som äga samband med hans verksamhet, och taga initiativ till åtgärder, som äro ägnade att främja en ändamålsenlig fastighetsindelning, samt verka för samordning av fastighetsbildningen med de åtgärder, som på angränsande förvaltningsområden planläggas och utföras genom andra myndigheter och organ. Han skall i egenskap av mätningssman inom staden utföra mätningsarbeten och verkställa förrättningar och uppdrag i enlighet med vad härom författningsenligt föreskrives. Som regel är mätningssmannen förordnad såsom fastighetsregisterförare i staden. Mätningssmannen skall vidare mottaga, granska, utreda och till föredragning inför byggnadsnämnden bereda inkommande ärenden, som beröra hans verksamhetsområde, upprätta förslag till tomtindelningar, upprätta sådana kartor och handlingar samt meddela sådana bevis, som sökande enligt lag eller författning har att föga vid sina ansökningar, tillhandagå byggnadsnämnden med sådana mätningar och förslag till utlåtanden, som falla inom byggnadsnämndens verksamhetsområde, anlägga, vidmakthålla, komplettera och i erforderlig utsträckning utvidga stadens triangel-, polygon- och höjdfixnät samt verkställa därtill hörande mätning-, beräknings- och kartarbeten, tillse, att i byggnadsstadgan föreskriven karta över staden upprättas och vid inträffade förändringar kompletteras, företaga erforderliga utredningar rörande envar fastighetsägare åliggande skyldighet att till staden utgiva bidrag till kostnad för gata, lämna sin personal de råd och anvisningar, som erfordras för att personalen skall kunna utföra sina göromål snabbt och riktigt, samt genom en ingående handledning och ett lämpligt val av arbetsuppgifter bidra till personalens fortsatta utbildning samt tillhandagå allmänheten med råd och upplysningar i ämnen, som tillhöra hans verksamhetsområde. — Mätningssmannens verksamhet regleras av författningar, reglementen och anvisningar av såväl allmän som lokal natur. Av mätningssmannen kräves därför, förutom för hans tjänsteutövning erforderliga kunskaper i ämnena geodetisk mätningsteknik med utjämningsräkning och stadsbyggnad, ingående kännedom om de lagar och författningar, som reglera hans verksamhet. Härvidlag är det icke tillfyllest att han behärskar ett skarpt avgränsat författningsområde; han bör även vara förtrogen med åtskilligt annat i författningsväg, än vad som speciellt avser hans verksamhetsområde. En otillräcklig orientering inom författningsvärlden kan leda till att mätningssmannen vid lösandet av ett problem tillgriper en onödigt omständlig behandling med ofta sämre resultat som följd och kan även leda till långt gående förvecklingar med vittgående juridiska konsekvenser. — Det i lagen uppställda kravet på examen från teknisk högskolas avdelning för lantmäterier eller väg- och vattenbyggnad utgör en garanti för dels att vederbörande erhållit undervisning i erforderlig omfattning inom ovannämnda ämnesområden, dels ock att vederbörande besitter tillräckliga kunskaper i matematik och fysik. Behörighetsvillkoren för mätningssman i stad äro desamma som för »mätningssmannen på landet» — lantmätaren — med den skillnaden, att mätningssmannabefattningen i stad står

öppen även för den högskoleutbildade väg- och vattenbyggaren. Några sakliga skäl för att mätningstväsendet i stad skulle kunna skötas av mindre kvalificerad arbetskraft än mätningstväsendet på landet — lantmäteriet — finnes icke. Den tekniska allmänbildning, som väg- och vattenbyggaren besitter, utgör en värdefull tillgång i hans verksamhet som mätningssman i stad. — Inom stadsmätningstväsendet liksom inom varje annat verksamhetsområde strävar man efter att i största möjliga utsträckning fördela arbetet mellan olika befattningshavare så att högt kvalificerad arbetskraft icke belastas med arbetsuppgifter, som med fördel kunna anförtros annan person. Det kan icke anses vara förenligt med god ekonomi att sysselsätta en specialutbildad och dyrbar arbetskraft med göromål, som en billigare arbetskraft kan utföra lika bra. Sålunda brukar man i allmänhet anförtro följande arbetsuppgifter åt mätningstekniker: 1. stommätning, innefattande vinkelmätning i lägre ordningars triangelnät efter av mätningssmannen uppgjord plan, mätning av polygontåg och finavvägning av vanlig avvägning; 2. detaljmätning, innefattande planläggning och mätning av mätningsslinjenät, numerisk detaljmätning, tachymetermätning och ytavvägning; 3. utstaknings- och markeringsarbeten; 4. beräkningsarbeten, såsom koordinatberäkning och utjämning av polygonnät och mätningsslinjenät med användning av enklare utjämningsmetoder, koordinatberäkning av detaljpunkter, beräkning av utstakningsdata och arealräkning enligt numeriska och grafiska metoder; 5. upprättande av plan- och höjdkartor med hjälp av vanligen förekommande karteringsinstrument; 6. upprättande av förekommande beskrivningar; 7. enklare fastighetsutredningar; 8. upprättande av sammanställningskartor; samt 9. kontorsgöromål.

Teknologföreningens avdelning för lantmåteri tillägger bl. a.: En stor del av fastighetsbildningen i städerna försiggår i motsats till vad förhållandet är på landet i en förrättningsform, som icke undergår fastställelseprövning för att vinna laga kraft. Detta innebär att kraven på förrättningsmannen måste ställas mycket högt. De av honom verkställda åtgärderna ligger nämligen i de avsedda fallen utan någon vidare granskning direkt till grund för fastighetsredovisningen. Med hänsyn till det ovillkorliga kravet att individualiseringen av fastighetsbeståndet sker på ett fullt betryggande sätt, synes det vara uppenbart att den därför ansvarige måste äga kvalificerade kunskaper inom ett flertal kunskapsgrenar, enär hans verksamhet mot det färdiga resultatet utgör en syntes av tekniska, juridiska och ekonomiska insikter. En viktig del av mätningssmannens arbete utgör den fastighetsbildning som sker utanför planlagt område. Inom sådana områden har förrättningsmannen att taga plantekniska initiativ och ställningstaganden. Han måste med andra ord även äga utbildning i och rik erfarenhet av denna art av frågor.

Sveriges lantmätareförening anför: Det är naturligt och vanligt att en stor del av de rent tekniska uppgifterna inom mätningssmännens verksamhetsområden delegeras till medhjälpare, mätningstekniker. I detta avseende föreligger i arbetsorganisationen ingen principiell skillnad mellan de stat-

liga enheterna, lantmåteridistriktet, och de kommunala, stadsingenjörskontoren. Givetvis växlar omfattningen och svårighetsgraden hos de delegerade uppgifterna från fall till fall. Det är emellertid en gammal och väl bestrykt erfarenhet inom lantmätarekåren, att man aldrig i förväg kan avgöra om en förrättning eller ett annat uppdrag kan handläggas enkelt eller leder till mera krävande undersökningar och åtgärder. — Med hänsyn till mätningens högt kvalificerade åligganden och befogenheter finner föreringen det icke välbetänkt att generellt sänka kompetenskraven. Hur förrättningsmannen bäst skall kunna delegera arbetsuppgifter till honom underställd personal torde delvis vara en organisationsfråga.

Utskottet

Motionärerna anser att nu rådande tillstånd innebär en misshushållning med den dyrbara arbetskraft som mätningmännen utgör. För de talrika förrättningar, som är av rutinmässig och enkel beskaffenhet anses mätningmännen vara överkvalificerade. Deras befattning med dessa förrättningar vore i regel av enbart formell natur, medan det egentliga arbetet utfördes av underordnade mätningstekniker. Det skulle ur flera synpunkter vara rationellt att frångå nu gällande kompetenskrav och i stället möjliggöra för mätningstekniker att i större utsträckning än nu kan ske erhålla mätningmannakompetens. I syfte att få frågan närmare belyst önska motionärerna få till stånd en utredning.

Den bakom motionerna liggande grundtanken att kvalificerad arbetskraft icke i onödan skall syssla med okvalificerade uppgifter är självklar. Med tanke på att det ofta icke låter sig göra att i förväg skilja enkla förrättningar från svåra och med hänsyn till mångfalden av krävande arbetsuppgifter — ej minst av rättslig art — som åligger en mätningssman, anser dock utskottet det knappast vara möjligt att för dessa befattningshavare generellt sänka kraven på den för förrättningen erforderliga kompetensen.

I direktiven för 1954 års fastighetsbildningskommitté har chefen för justitiedepartementet uttalat bl. a., att reglerna för fastighetsbildning på landet och i stad under senare år genom partiella reformer kommit att bli alltmera likartade. Det funnes därför skäl att undersöka, om icke fördelar kunde vinnas genom att man i samma lag reglerade fastighetsbildningen såväl i stad som på landet. I direktiven för 1956 års lantmåterikommitté har departementschefen vidare uttalat bl. a., att genom fastighetsbildningskommitténs verksamhet frågan om hela det statliga lantmåteriets organisation blivit aktuell. I samband med denna frågas utredning borde undersökas möjligheterna att ytterligare överföra arbetsuppgifter från lantmätare till mätningstekniker och annan biträdespersonal. En annan fråga, som kommittén borde beakta, vore lantmåteriets samarbete med stadssamhällets mätningssvåsen.

Med hänsyn till sålunda pågående utredningar anser sig utskottet sakna anledning att i nuvarande läge i vidare mån än ovan skett taga ställning till

den genom motionerna väckta frågan. Motionerna jämte utskottets däröver avgivna utlåtande synes dock böra överlämnas till nämnda båda utredningar för att av dem tagas under övervägande vid fullföljande av utredningsuppdragen.

På grund av vad sålunda anförts får utskottet hemställa,
att riksdagen i anledning av motionerna I: 144 och II: 197
måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t såsom sin mening giva till
känna vad utskottet i ärendet anført.

Stockholm den 19 mars 1957

På tredje lagutskottets vägnar:

HUGO OSVALD

Vid detta ärendes behandling har närvarit:

från första kammaren: herrar Osvald, Lindahl, Axel Jansson, Göran Karlsson, Georg Carlsson*, Ebbe Ohlsson, Kristiansson och fru Nilsson;

från andra kammaren: herrar Levin, Johansson i Torp, Eriksson i Sandby*, Johnsson i Kastanjegården, Persson i Tandö, Jansson i Benestad, Hamrin i Kalmar och Bengtsson i Göteborg.

* Ej närvarande vid utlåtandets justering.